

GAZETA

Anul XIX
Nr. 892
Vineri 31 martie
1967
4 pag. 25 bani

ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

Biblioteca Regională Huedoara-Deva

In scopul de a stimula capacitățile, aptitudinile și talentele elevilor și de a le forma deprinderi de cercetare și creație, la Liceul nr. 2 din Caracal a avut loc o reuniune în care s-au prezentat cele mai valoroase lucrări efectuate în cadrul cercurilor pe obiecte. Aria tematică a acestora — „Ultrasunetele”, „Semiconductorii și aplicațiile lor în tehnică”, „Dezvoltarea noțiunii de loc geometric”, „Sinteza în chimia organică modernă”, „Tradiție și inovație în poezia contemporană”, „Aspecte sociale în lirica romantică”, „Simfonismul lui Beethoven” etc. atestă multilateralitatea preocupărilor elevilor. În același timp, conținutul unora dintre lucrări a relevat o serioasă documentare, precum și capacitatea celor care le-au alcătuit de a trata în adâncime unele probleme.

In laboratorul fonetic, realizat cu mijloace proprii, la Liceul nr. 4 din Oradea.

LABIRINTURILE FORMALISMULUI

PUNCTE DE VEDERE

In cursul acestei vacanțe, între 24 și 26 martie, s-a desfășurat primul concurs republican de mini-baschet pentru echipele de copii. Au participat 19 echipe de fete și 18 echipe de băieți, pe două categorii de vîrstă. La categoria 8-10 ani au câștigat elevii Școlii sportive nr. 1 din București — la băieți — și elevii Liceului nr. 24 din București — la fete. La categoria 11-12 ani, câștigătorii au fost, la băieți, elevii Școlii sportive din Pitești, iar la fete — elevii Școlii sportive nr. 1 din Capitală.

„O lecție în clasa I. Învățătorul, antrenînd întreaga clasă, solicită răspunsuri tuturor elevilor. Poți auzi atunci douăzeci-treizeci de voci formulîndu-și exasperant de identice spusele: „In această ilustrație noi vedem...”. În această ilustrație ni se înfățișează...”. Să fie atât de îngustă posibilitatea de exprimare a copiilor? Auzindu-i vorbind între ei sau atrăgîndu-i într-o discuție eliberată de canoane, constăți că foarte mulți dintre acești școlari începători pot exprima clar și colorat, în termeni adecvați și în construcții de frază îngrijite, idei mult mai complexe decît cele pe care sînt puși să le exprime atît de stereotip.

„O altă lecție, la clasa a X-a. De data aceasta e vorba de definiția unei importante noțiuni din fizică. Răspunsul dat de elevul chestionat e absolut corect din punct de vedere științific, deși nu reproduce cuvînt cu cuvînt definiția din manual. Declarîndu-se nemulțumit, profesorul intervine, cerînd formularea respectivă. Dar, paradoxal, corectează cu foarte multă indulgență și dă o notă mare unui elev care, reproducînd definiția întocmai (desi evident mecanic), sare un cuvînt a cărui lipsă dă întregului text caracter de aberație științifică.

„Interasistență în cadrul comisiei metodice. S-a predat (destul de plat și cu câteva greșeli metodice destul de importante), un capitol de geografie. Elevii au plecat, urmează discuțiile. Se fac afirmații de complexitate, pe care nu le credem și care nu folosesc nimănui.

„Sedintă a profesorilor clasei a XI-a în legătură cu întărirea pregătirii pentru examenul de bacalaureat. Te aștepti să se discute — pe baza unei analize aprofundate — stadiul cunoștințelor elevilor, pentru, ca pe această bază să se vadă ce este de făcut. Eroare: se discută numai cît elevi au absentat de la ultimele consultații, iar drept „măsuri” li se cere dirigintilor să atragă atenția elevilor respectivi că nu trebuie să mai lipsescă.

„Cancelaria unei școli. Directorul, directorul adjuncți, cei mai activi dintre profesori sînt adunați în jurul unor immense coli desfășurate de hirtie. Se confruntă datele unei cercetări privind îmbunătățirea activității didactice? Nu, se completează în 4 exemplare încă o situație centralizatoare cerută de forurile ierarhice superioare, situație care, la fel ca alte situații similare solicitate anterior, își va ocupa locul, necercetată, într-un bibliograf.

In toate aceste exemple recunoaștem, în diferite ipostaze, FORMALISMUL. În orice loc de activitate se cuibărește, formalismul implică un dublu caracter dăunător: consumă în mod inutil cantități importante de timp în dauna unor acțiuni eficiente și simulează îndeplinirea unor sarcini, efectuarea unor lucrări, existența unor preocupări, cînd, în fapt, activitățile respective rămî nerealizate.

Vizînd, în școală, atît domeniile raporturilor între profesori și elevi în cadrul procesului de învățare și educație, cît și raporturile între organele învățămîntului și colectivele didactice, formalismul își ascunde aici sub multiple măști trăsături, avînd repercursiuni foarte diverse care, aparent, nu pot fi asociate între ele. Atunci cînd prinde în centrul focal activitatea elevilor el caută să substituie atribuțiile gândirii productive, creatoare, reproducerea unor forme neintegrate prin studiu aprofundat, ci însușii superficial, parapoliticeste, prin memorare mecanică. În raporturile dintre membrii corpului profesoral forma-

lismul împrumută deseori trăsăturile impersonalizării prin calcchiere, prin reproducerea identică, fără filtrare condiții specifice, a celorlalte forme, indiferent de timp și de loc. Pe de altă parte, nu o dată formalismul se prezintă în școală prin „evidența strictă” a unei așa-zise organizări mai sistematizate, manifestîndu-se în fapt ca un nesăturat și inutil consumator de timp. Din consultarea unui număr de peste 20 de conducători ai unor școli generale și licee funcționînd și în orase mari și în mediul rural, a reieșit că treburile scriptic-administrative, „lucrările de birou”, cum li se spune cu un termen eufemistic, răpesc între 35-65 la sută din timpul total pe care și-l petrec aceștia în școală.

ALEXANDRU BRATU

(Continuare în pag. a 4-a)

Orientări spre modernizare

Una sîntă, una din multele semne ale noului în învățămînt: la Liceul „Gh. Sincai” din Caracal s-a desfășurat, în zilele acestei vacanțe de primăvară, lucrările unei sesiuni științifice, cea de-a doua sesiune de comunicări a comisiei didactice locale. După cuvîntul responsabilului colectivului de organizare a sesiunii, profesorul Panait Ivanciu, director adjuncți al liceului, au fost expuse 8 comunicări, urmate de discuții. Subiectele, în general variate, s-au păstrat între limitele mari ale tematicii sesiunii.

Comunicarea „Tratarea individuală și diferențiată, factor important de activizare a elevilor în vederea formării deprinderilor de muncă independentă la matematică”, de prof. F. Haica, a prezentat rezultatele practice ale unei experiențe personale, urmărînd statistic pe perioada anilor 1961-1965. Prof. Dinu Moroiu a scos în evidență, în lucrarea intitulată „Con-

tribuiți la tratarea individuală și diferențiată a elevilor prin mijloace tehnice moderne”, importanța folosirii procedurilor audio-vizuale în predarea cunoștințelor de limba română și a relevat rapiditatea deosebită la care se poate ajunge în studiul gramaticii prin utilizarea masinilor de învățat și a algoritmilor instruirii programate. În sprijinirea afirmațiilor sale profesorul Moroiu a prezentat o mașină de învățat de concepție personală și a susținut distincții în algoritmi, slirînd un viul interes printr-o serie de prezenți. Tot de îndrumarea studiului individual al elevilor la limba română s-au ocupat comunicările prezentate de prof. Adriana Chesă și prof. Elena Cristea.

Referindu-se la influența pozitivă a tratării individuale și diferențiate a elevilor în studiul fizicii și chimiei, prof. M. Sărăteanu a arătat, sprijinindu-se pe date statistice, că o asemenea tratare dezvoltă capacitatea elevilor de a-și sintetiza cunoștințele, ducînd la sporirea randamentului propriu al fiecărui elev și la

o mai bună verificare a potențelor sale intelectuale. La rîndul său, prof. El. Stănculescu a expus metoda unui experiment de instruire programată pe baza a trei lecții de istorie, reievînd contribuția instruirii programate la tratarea individuală și diferențiată a elevilor.

A știm interes în rîndurile participanților la sesiune comunicarea prezentată de prof. Gheorghe Lăpușeanu, care s-a ocupat de aplicarea instruirii programate în însușirea cunoștințelor de matematică. Considerînd că pedagogia tradițională prezintă „pe puțin” eficiență în ceea ce privește depistarea golurilor din pregătirea elevilor, intrucît se bazează în mare măsură pe întimplare, prof. Lăpușeanu a construit o „mașină de învățat” care „descoperă” mai repede și mai precis lacunele elevilor, indicînd în ce direcție trebuie orientată activitatea cu acești elevi. În același timp, înregistrînd numărul de tonanți ale elevului, mașina ajută la acordarea unor note mai conforme cu gradul de însușire a cunoștințelor.

De o deosebită apreciere s-a bucurat comunicarea prezentată de prof. Panait Ivanciu, care s-a ocupat de rolul directorului de școală în organizarea și desfășurarea muncii de cercetare științifică. Autorul a valorificat, în materialul prezentat, experiența sa personală, scotînd în evidență principiile pe care trebuie să se bazeze munca directorului în acest domeniu, ca și metodologia acestei munci.

D. TEODORU

O ÎNTRECERE A TALENTELOR

Încă nu există nici în școala generală și nici în licee (în afara celor profilate) o disciplină de studiu despre artele scenei. Nu este însă mai puțin adevărat că aceste arte au adesea în școală o prezență pregnantă, găsindu-și multiple forme de afirmare.

Elevilor le place să meargă la teatru, la concert sau la operă. Și le place mai ales să joace și ei înșiși teatru, să cînte și să danseze. Tradițiile, serbările școlare și, de mai recentă tradiție, concursurile școlare le dau nu numai prilejul accesului direct la aceste arte, dar îi pun și în situația de a-și verifica forțele în domeniile acestei atrăgătoare îndeletniciri, oferînd totodată o minunată ocazie de a descoperi talente.

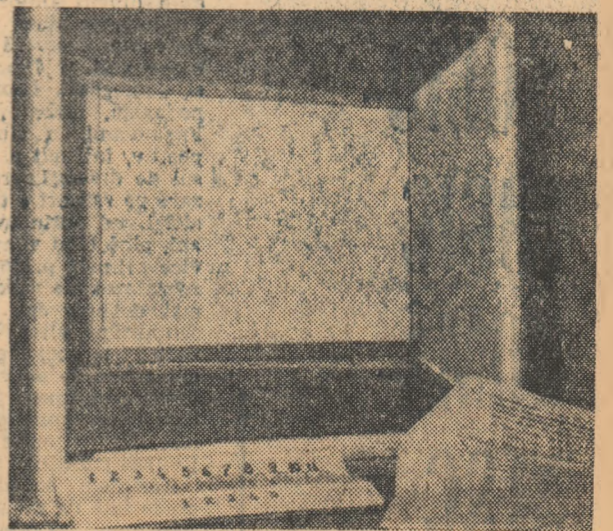
Acum, în vacanța care desparte un trimestru de celălalt, a avut și continuă să aibă loc o largă întrecere artistică în care au fost antrenate cele mai valoroase talente școlare de pe cuprinsul fiecărui raion — faza raională a tradiționalului concurs cultural-artistic al pionierilor și școlărilor. În lumea elevilor, în firea lor, această întrecere are proporțiile unui mare eveniment. În timpul liber, fără a-și neglija învățătura, ei învață cîntece și dansuri, exersează la pian, la vioară sau la mandolină, repetă roluri, rezolvă probleme legate de alegerea decorului sau a costumelor. Au loc apoi primele întreceri, între clase, iar cînd reprezentanții școlii sau ai liceului au fost hotărîți, urmează marile eforturi ale concursului dintre școli. De data aceasta, concursul prinde în mrejele lui pe părinți și pe profesori laături de întreaga masă de elevi.

Ceea ce părea să fie pe perimetrul școlii doar un frumos joc al talentelor capătă dintr-o dată, dincolo de granițele ei, proporțiile unei întreceri importante. Din jurile concursului fac parte regizori și factori, muzicieni, coregisti, reprezentanți ai caselor de creație care, alături de profesori, delegați ai secțiilor de învățămînt, ai comitetelor raionale U.T.C. și ai consiliilor raionale ale organizației pionierilor, armănesc cu exigență conținutul și valoarea estetică a pieselor artistice prezentate de elevi. Iar exigența juriilor sporește însăși exigența participanților la concurs.

De-a lungul anilor concursul a relevat numeroase talente tinere, pe care le-am putut admira mai apoi cu toții pe ecranele televizoarelor sau în cadrul unor mari spectacole școlare cu caracter republican. Multe școli și licee din țară, cum sînt Liceul nr. 1 din Pitești, Liceul „Dr. Petru Groza” din Deva, Școala pedagogică din Cîmpulung-Muscel, Liceul „Frații Buzzești” din Craiova, Școala nr. 99 sau Școala nr. 141 din București au căpătat, pentru modul cum s-au prezentat la aceste concursuri și pentru succesele pe care le-au reușit, o îndreptățită faimă.

Oferînd prilejul afirmării tinerelor talente, aceste întreceri artistice dintre elevi contribuie în același timp la cultivarea în sufletul lor, prin conținutul de idei și sentimente cuprinse în programele artistice, a dragostei de patrie, a unor înalte convingeri etice, le dezvoltă gustul estetic și sensibilitatea „fără de frumos, le îmbogățesc orizontul.”

B. OCTAVIAN

„Mașina de învățat” construită de prof. Gh. Lăpușeanu ale cărei prime rezultate au fost prezentate în cadrul recentei sesiuni științifice la Liceul „Gh. Sincai”.

COORDONATE ale dezvoltării personalității

De dezvoltarea impetușă pe care o trăiește elevul în perioada adolescenței — când acumulează un volum considerabil de cunoștințe teoretice, își îmbogățește experiența și își dezvoltă spiritul de discernământ, când începe să sesizeze unele sensuri ale vieții individuale și sociale necunoscute de el înainte — îi lărgeste orizontul cunoașterii la dimensiuni net superioare în raport cu perioada de vârstă anterioară. Intrat în adolescență, elevul începe să aibă din ce în ce mai explicit conștiința de sine, conștiința faptului că este o ființă socială de a cărei existență trebuie să se țină seama. Se dezvoltă astfel la el un sentiment nou, acela al unei anumite independențe față de adultul mentor.

Tendința aceasta a adolescentului este privită în chip diferit de profesori. Unii manifestă îngăduință, alții îi opun o opoziție rezemată sau, mai mult, o împingătoare în grădina, cu rezultate, socotite că este vorba de un adevărat conflict între cele două părți.

Există în realitate un asemenea conflict? Iată câteva răspunsuri pe care ni le-au dat la această întrebare cadre didactice cu experiență îndelungată din școlile orașelor Lugoj și Caransebeș.

Prof. **TATIANA SREIAN** socotește că termenul „conflict” nu este propriu în cazul dat. Există de fapt în elevul adolescentin tendința de a deveni independent și, mai ales, de a-și judeca singur opiniile. Profesorul, prin urmare, nu are fel de persoană „tăbăc”, începe să fie judecat și să se despartă de el. Dacă nu are o părere critică, crează numai o impresie de indiferență față de elev, care are propriile sale păreri, propriile sale soluții. Dacă nu are în seamă aceste aspecte, dacă le răspundem cu ironie, atunci, de se nasc divergențe între cadru și clasă, se poate ajunge la un conflict.

Lipsuri de aceeași natură se întâlnesc și în manualul de aritmetică pentru clasa a VI-a, care este de altfel deficient, după părerea mea, și în alte privințe. De exemplu, în capitolul „Raporturi și proporții”, după ce se prezintă, spre ilustrare, exemplele necesare. Citirile privitoare la noțiunile de medie proporțională și proporții derivate, aici manualul nu dă nici un fel de probleme, ceea ce îngreunează mult studiul și creează dificultăți în clasele următoare.

Apare evidentă, după părerea mea, necesitatea de a se îmbunătăți serios aceste manuale, așa încât ele să corespundă cu adevărat cerințelor și să fie sursă de programe în viața.

Prof. **GR. GHEBA** afirmă că termenul „conflict” nu este propriu în cazul dat. Există de fapt în elevul adolescentin tendința de a deveni independent și, mai ales, de a-și judeca singur opiniile. Profesorul, prin urmare, nu are fel de persoană „tăbăc”, începe să fie judecat și să se despartă de el. Dacă nu are o părere critică, crează numai o impresie de indiferență față de elev, care are propriile sale păreri, propriile sale soluții. Dacă nu are în seamă aceste aspecte, dacă le răspundem cu ironie, atunci, de se nasc divergențe între cadru și clasă, se poate ajunge la un conflict.

Prof. **GR. GHEBA** afirmă că termenul „conflict” nu este propriu în cazul dat. Există de fapt în elevul adolescentin tendința de a deveni independent și, mai ales, de a-și judeca singur opiniile. Profesorul, prin urmare, nu are fel de persoană „tăbăc”, începe să fie judecat și să se despartă de el. Dacă nu are o părere critică, crează numai o impresie de indiferență față de elev, care are propriile sale păreri, propriile sale soluții. Dacă nu are în seamă aceste aspecte, dacă le răspundem cu ironie, atunci, de se nasc divergențe între cadru și clasă, se poate ajunge la un conflict.

Prof. **GR. GHEBA** afirmă că termenul „conflict” nu este propriu în cazul dat. Există de fapt în elevul adolescentin tendința de a deveni independent și, mai ales, de a-și judeca singur opiniile. Profesorul, prin urmare, nu are fel de persoană „tăbăc”, începe să fie judecat și să se despartă de el. Dacă nu are o părere critică, crează numai o impresie de indiferență față de elev, care are propriile sale păreri, propriile sale soluții. Dacă nu are în seamă aceste aspecte, dacă le răspundem cu ironie, atunci, de se nasc divergențe între cadru și clasă, se poate ajunge la un conflict.

Prof. **GR. GHEBA** afirmă că termenul „conflict” nu este propriu în cazul dat. Există de fapt în elevul adolescentin tendința de a deveni independent și, mai ales, de a-și judeca singur opiniile. Profesorul, prin urmare, nu are fel de persoană „tăbăc”, începe să fie judecat și să se despartă de el. Dacă nu are o părere critică, crează numai o impresie de indiferență față de elev, care are propriile sale păreri, propriile sale soluții. Dacă nu are în seamă aceste aspecte, dacă le răspundem cu ironie, atunci, de se nasc divergențe între cadru și clasă, se poate ajunge la un conflict.

Prof. **GR. GHEBA** afirmă că termenul „conflict” nu este propriu în cazul dat. Există de fapt în elevul adolescentin tendința de a deveni independent și, mai ales, de a-și judeca singur opiniile. Profesorul, prin urmare, nu are fel de persoană „tăbăc”, începe să fie judecat și să se despartă de el. Dacă nu are o părere critică, crează numai o impresie de indiferență față de elev, care are propriile sale păreri, propriile sale soluții. Dacă nu are în seamă aceste aspecte, dacă le răspundem cu ironie, atunci, de se nasc divergențe între cadru și clasă, se poate ajunge la un conflict.

Prof. **GR. GHEBA** afirmă că termenul „conflict” nu este propriu în cazul dat. Există de fapt în elevul adolescentin tendința de a deveni independent și, mai ales, de a-și judeca singur opiniile. Profesorul, prin urmare, nu are fel de persoană „tăbăc”, începe să fie judecat și să se despartă de el. Dacă nu are o părere critică, crează numai o impresie de indiferență față de elev, care are propriile sale păreri, propriile sale soluții. Dacă nu are în seamă aceste aspecte, dacă le răspundem cu ironie, atunci, de se nasc divergențe între cadru și clasă, se poate ajunge la un conflict.

Prof. **GR. GHEBA** afirmă că termenul „conflict” nu este propriu în cazul dat. Există de fapt în elevul adolescentin tendința de a deveni independent și, mai ales, de a-și judeca singur opiniile. Profesorul, prin urmare, nu are fel de persoană „tăbăc”, începe să fie judecat și să se despartă de el. Dacă nu are o părere critică, crează numai o impresie de indiferență față de elev, care are propriile sale păreri, propriile sale soluții. Dacă nu are în seamă aceste aspecte, dacă le răspundem cu ironie, atunci, de se nasc divergențe între cadru și clasă, se poate ajunge la un conflict.

Prof. **GR. GHEBA** afirmă că termenul „conflict” nu este propriu în cazul dat. Există de fapt în elevul adolescentin tendința de a deveni independent și, mai ales, de a-și judeca singur opiniile. Profesorul, prin urmare, nu are fel de persoană „tăbăc”, începe să fie judecat și să se despartă de el. Dacă nu are o părere critică, crează numai o impresie de indiferență față de elev, care are propriile sale păreri, propriile sale soluții. Dacă nu are în seamă aceste aspecte, dacă le răspundem cu ironie, atunci, de se nasc divergențe între cadru și clasă, se poate ajunge la un conflict.

Prof. **GR. GHEBA** afirmă că termenul „conflict” nu este propriu în cazul dat. Există de fapt în elevul adolescentin tendința de a deveni independent și, mai ales, de a-și judeca singur opiniile. Profesorul, prin urmare, nu are fel de persoană „tăbăc”, începe să fie judecat și să se despartă de el. Dacă nu are o părere critică, crează numai o impresie de indiferență față de elev, care are propriile sale păreri, propriile sale soluții. Dacă nu are în seamă aceste aspecte, dacă le răspundem cu ironie, atunci, de se nasc divergențe între cadru și clasă, se poate ajunge la un conflict.

Prof. **GR. GHEBA** afirmă că termenul „conflict” nu este propriu în cazul dat. Există de fapt în elevul adolescentin tendința de a deveni independent și, mai ales, de a-și judeca singur opiniile. Profesorul, prin urmare, nu are fel de persoană „tăbăc”, începe să fie judecat și să se despartă de el. Dacă nu are o părere critică, crează numai o impresie de indiferență față de elev, care are propriile sale păreri, propriile sale soluții. Dacă nu are în seamă aceste aspecte, dacă le răspundem cu ironie, atunci, de se nasc divergențe între cadru și clasă, se poate ajunge la un conflict.

Prof. **GR. GHEBA** afirmă că termenul „conflict” nu este propriu în cazul dat. Există de fapt în elevul adolescentin tendința de a deveni independent și, mai ales, de a-și judeca singur opiniile. Profesorul, prin urmare, nu are fel de persoană „tăbăc”, începe să fie judecat și să se despartă de el. Dacă nu are o părere critică, crează numai o impresie de indiferență față de elev, care are propriile sale păreri, propriile sale soluții. Dacă nu are în seamă aceste aspecte, dacă le răspundem cu ironie, atunci, de se nasc divergențe între cadru și clasă, se poate ajunge la un conflict.

Prof. **GR. GHEBA** afirmă că termenul „conflict” nu este propriu în cazul dat. Există de fapt în elevul adolescentin tendința de a deveni independent și, mai ales, de a-și judeca singur opiniile. Profesorul, prin urmare, nu are fel de persoană „tăbăc”, începe să fie judecat și să se despartă de el. Dacă nu are o părere critică, crează numai o impresie de indiferență față de elev, care are propriile sale păreri, propriile sale soluții. Dacă nu are în seamă aceste aspecte, dacă le răspundem cu ironie, atunci, de se nasc divergențe între cadru și clasă, se poate ajunge la un conflict.

Prof. **GR. GHEBA** afirmă că termenul „conflict” nu este propriu în cazul dat. Există de fapt în elevul adolescentin tendința de a deveni independent și, mai ales, de a-și judeca singur opiniile. Profesorul, prin urmare, nu are fel de persoană „tăbăc”, începe să fie judecat și să se despartă de el. Dacă nu are o părere critică, crează numai o impresie de indiferență față de elev, care are propriile sale păreri, propriile sale soluții. Dacă nu are în seamă aceste aspecte, dacă le răspundem cu ironie, atunci, de se nasc divergențe între cadru și clasă, se poate ajunge la un conflict.

Prof. **GR. GHEBA** afirmă că termenul „conflict” nu este propriu în cazul dat. Există de fapt în elevul adolescentin tendința de a deveni independent și, mai ales, de a-și judeca singur opiniile. Profesorul, prin urmare, nu are fel de persoană „tăbăc”, începe să fie judecat și să se despartă de el. Dacă nu are o părere critică, crează numai o impresie de indiferență față de elev, care are propriile sale păreri, propriile sale soluții. Dacă nu are în seamă aceste aspecte, dacă le răspundem cu ironie, atunci, de se nasc divergențe între cadru și clasă, se poate ajunge la un conflict.

Prof. **GR. GHEBA** afirmă că termenul „conflict” nu este propriu în cazul dat. Există de fapt în elevul adolescentin tendința de a deveni independent și, mai ales, de a-și judeca singur opiniile. Profesorul, prin urmare, nu are fel de persoană „tăbăc”, începe să fie judecat și să se despartă de el. Dacă nu are o părere critică, crează numai o impresie de indiferență față de elev, care are propriile sale păreri, propriile sale soluții. Dacă nu are în seamă aceste aspecte, dacă le răspundem cu ironie, atunci, de se nasc divergențe între cadru și clasă, se poate ajunge la un conflict.

Prof. **GR. GHEBA** afirmă că termenul „conflict” nu este propriu în cazul dat. Există de fapt în elevul adolescentin tendința de a deveni independent și, mai ales, de a-și judeca singur opiniile. Profesorul, prin urmare, nu are fel de persoană „tăbăc”, începe să fie judecat și să se despartă de el. Dacă nu are o părere critică, crează numai o impresie de indiferență față de elev, care are propriile sale păreri, propriile sale soluții. Dacă nu are în seamă aceste aspecte, dacă le răspundem cu ironie, atunci, de se nasc divergențe între cadru și clasă, se poate ajunge la un conflict.

Activități practice pe lotul demonstrativ

INADVERTENȚE în manualele de matematică

Notarea segmentelor de dreapta

Am în fața mea câteva manuale de geometrie pentru clasa a X-a și câteva altele lucrări. Le răsfoiesc, le confrunt, și nu pot justifica unele nepotriviri de notație. Nepotriviri destul de grave, fapt care pot determina confuzii în mintea elevilor.

Dar să le luăm pe rând. Manualul de geometrie pentru clasa a X-a (autorii L. Constantinescu și G. Petrișor), notează segmentele de dreapta prin cele două litere puse la capetele acestora, fără să folosească liniuța deasupra perechii de litere (asa cum de altfel se indică la pagina 7, unde se introduce noțiunea de segment de dreapta). Această notație este menținută de-a lungul celor 240 de pagini ale manualului (și o singură excepție, la pagina 31).

Manualele pentru clasa a X-a și reală și umanităților (autorii Gh. D. Simionescu și C. Cosniță și, respectiv, I. Grigore și M. Oprea), folosesc pentru notarea unui segment de dreapta și liniuța deasupra perechii de litere, dar fără a da trei explicații în acest sens și netinând seama de obișnuința dobândită de elevi în clasa precedentă. S-ar părea că această notație are o semnificație de orientare a segmentelor, de vector, așa cum reiese dintr-o afirmație existentă în manualul pentru secția reală (pag. 29, rândul 5). În alte locuri însă nu se mai evidențiază existența orientării și nici nu se aplică regulile calculului vectorial.

În schimb, manualul de trigonometrie pentru clasa a X-a reală (autorii M. Stoka și E. Mărgăritescu) reia notația simplă din clasa a IX-a — în afară de cazurile fiind se referă la vectori, unde utilizează și săgeata. Chiar și manualul de algebră pentru clasa a X-a, (autorii Z. Bogdanof

și E. Georgescu-Buzău), atunci când dă exemple din geometrie (ca la pagina 177, de exemplu), folosește pentru segmentele de dreapta tot notația simplă din clasa a IX-a.

În „Complementele de geometrie sintetică”, de prof. univ. N. N. Mihăileanu, segmentele de dreapta sunt notate simplu, cu excepția paginilor de la 219 până la 231, unde se introduc vectorii, care sînt notați așa cum se notează segmentele în manualele de geometrie amintite. În volumul I al lucrării „Exerciții și probleme de geometrie analitică” (autorii C. Ionescu-Bujor și O. Șanț), se folosește notația cu liniuța deasupra numai acolo unde se vorbește de vectori.

Ce îi determină pe autori să anuleze de geometrie de la clasa a X-a să folosească notația simplă în toate lucrările de matematică, are semnificația de vector? În ce mă privește, consider că nu-i necesară o asemenea notație care îi derutează pe elevii aflați timp cit nu se lucrează vectorial. Eu unul, la clasă, procedez în consecință. Consider că nu se poate produce nici o confuzie între o dreaptă și un segment notate cu aceeași literă, intrucât de fiecare dată se anunță fie scris, fie oral, ce element se lucrează.

Prof. **ALEXANDRU GEORGESCU**
Baia, reg. Oltenia

Prea multă intuiție, prea puține aplicații

Să știe că intuiția joacă un rol foarte important în procesul cunoașterii, că ajută înțelegerea unor noțiuni și înțelegerea caracterului lor atractiv. Folosind însă abuziv, se încetează să fie un suport al trecerii de la concret la abstract și frânează gândirea logică a elevilor.

O asemenea situație se întâlnește în manualul de geometrie pentru clasa a VI-a. Aici, în loc să se urce față de clasele anterioare, o nouă treaptă spre abstracție, se coboară chiar unetori, sub nivelul clasei a IV-a. După parerea mea, și această este una din cauzele pentru care, ojnși la liceu, elevii întâmpină serioase greutăți.

Introducerea, încă de la început, a noțiunii de geometrie pentru clasa a VI-a observăm că și în partea teoretică și în cea aplicativă se recurge doar la ilustrații din hirtie, subapăruți cu diferite instrumente, reprezentări de figuri, dintr-un capăt, asupra acestora, observăm că nu mai prezintă nici un interes pentru elevii intruși în clasele anterioare și nu sunt observate probleme de gândire logică. Pînă la capitolul „Criterii de egalitate”, adică în materia planificată pe o jumătate de an școlar, nu găsim ca aplicații decât: „stăpîni din hirtie, măsurări, suprapuneri, observări”. Nu se dă nici o temă pentru studiul individual. Lipsesc ca total aplicațiile în legătură cu cercul, elevilor cerându-li-se numai să completeze niște fraze la nivelul clasei a III-a. La fel stau lucrurile în ceea ce privește aplicațiile la arce și coordonate unde se dau exerciții de exprimare, în locul problemelor foarte interesante ce se puteau formula în acest capitol. La capitolul IV (Unghiuri), găsim ca aplicații: „trase exerciții de desen, să se taie din hirtie, să se deseneze pe celălalt unghi, să se compună”, și din nou exerciții de exprimare. Neînțelegem sintaxa exercițiilor și la tema „Unghiuri adiacente și unghiuri în jurul unui punct, deci aici s-ar fi putut utiliza ca aplicații fracții ordinare. Acestei clase, pe același ton — desene, tăiați etc. — la capitolul V (Poligoane, figuri egale).

De abia la criteriile de egalitate manualul începe să dea unele aplicații, dar nu din cele mai interesante și prezentate fără o gradare care să țină seama de an-

Prof. **GR. GHEBA**

sambiu. După o problemă cunoscută de altfel din manuale mai vechi, în care li se cere săvârșă să găsească trei perși de înălțimi egale ca să poată apoi demonstra că segmentul este bisectoare unghiului respectiv, urmează probleme mult prea simple.

Lipsuri de aceeași natură se întâlnesc și în manualul de aritmetică pentru clasa a VI-a, care este de altfel deficient, după părerea mea, și în alte privințe. De exemplu, în capitolul „Raporturi și proporții”, după ce se prezintă, spre ilustrare, exemplele necesare. Citirile privitoare la noțiunile de medie proporțională și proporții derivate, aici manualul nu dă nici un fel de probleme, ceea ce îngreunează mult studiul și creează dificultăți în clasele următoare.

Apare evidentă, după părerea mea, necesitatea de a se îmbunătăți serios aceste manuale, așa încât ele să corespundă cu adevărat cerințelor și să fie sursă de programe în viața.

Prof. **GR. GHEBA**

Filmul ne interesează mult, dar...

Dotarea de către Ministerul Învățămîntului a tuturor școlilor cu aparate de proiectie este o măsură foarte binevenită, care scoate în evidență preocuparea de a moderniza predarea. Cadrele didactice, consistente de rezultate superioare ce se pot obține cu ajutorul filmului, manifestă un deosebit interes pentru folosirea lui, dar...

Existența acestui „dar” ridică probleme deosebite. Numai cu interesul nu se face nimic. Aparatele de proiectie stau adesea neutilizate din cauza lipsei de pelicle.

Eu cred că fiecare școală ar putea să-și organizeze, în maximum doi-trei ani, o filmotecă proprie, dacă Ministerul Învățămîntului ar organiza la I.M.D. un mic laborator dotat cu o mașină de copiat pe 16 mm, cu ajutorul căreia, la un preț nu prea ridicat, s-ar putea asigura copiele necesare. Chiar dacă s-ar cere deocamdată numai la mărirea copiilor existente la filmotecele regionale ale secțiilor de învățămînt și încă s-ar obține rezultate bune, căci în acest fel un film ar putea trece în câteva săptămîni prin toate școlile regiunii.

Mă întreb de asemenea dacă I.O.R.-ul n-ar putea modifica, printr-un dispozitiv intermediar, fie actualele aparate de proiectie, fie măcar cele pe care le va produce în viitor, astfel încît ele să devină proiectoare cu viteză variabilă și stop-cadru, pentru ca filmele cu viteză normală (24 de imagini pe secundă) să poată fi proiectate după dorință.

Îmi îngădui, în sfîrșit, încă o propunere: aceea de a se lua în studiu, la I.O.R., construcția de truse cinematografice de bronz (aparate de dezvoltat etc.), cu care să fie dotate liceele. Mai ales cele de specialitate. Aceasta ar crea cadrele didactice posibilitatea de a realiza chiar în școală o serie de pelicule care le sînt necesare.

IOAN FLORICA
Turnu Măgurele

*) Cercetări sociologice contemporane. Editura științifică, 1966, p. 10.

Teofil Roll

vor aborda noi teme de cercetare, din domeniul sociologiei.

Observăm deci că, încă după primul an de studii, studenții secției de sociologie trea o activitate de cercetare concretă, ceea ce va asigura absolvenților calitatea de a fi cadre cu o anumită maturitate, capabile să efectueze cercetări diverse, aplicate și teoretice în domeniul sociologiei. Activitatea de teren pregătește pe viitorii cercetători și pentru munca științifică în colectiv, în vederea colaborării cu specialiști din alte domenii de cercetare — factori care asigură succesul activității științifice moderne, bazate tot mai mult pe cercetări complexe.

Învățămîntul universitar începe să pregătească o generație nouă de sociologi. Ea va cunoaște ultimele realizări ale acestei științe, metodele și tehnicile de cercetare moderne, se va deprinde să aplice în mod creator directivele metodologice marxiste în studierea legilor dezvoltării societății socialiste în țara noastră. În genere, va fi capabilă să desfășoare o activitate rodnică de cercetare științifică și didactică.

Sînt suficiente toate acestea? Putem prevedea o normalizare, o acoperire totală a nevoilor de cadre și de rezultate ale cercetării abia în următorii 5—8 ani, ținînd seama de un minimum de cadre sociologice apreciat de a fi de circa 1 la 100.000 locuitori. Prin urmare, nevoile vieții noastre vor cere multe de la actualele și viitoarele cadre de sociologi. Vor putea fi cercetate cu precădere probleme complexe ca aspectele sociale ale industrializării și urbanizării, transformările structurii sociale a populației, formarea noii clase muncitore și a noii intelectualități, dezvoltarea relațiilor socialiste de muncă, transformarea structurii sociale a satelor, ca urmare a socializării agriculturii, dezvoltarea formelor socialiste de relații politice, apar-

ția și dezvoltarea noilor forme de viață culturală și o deosebită atenție a culturii de masă, a mijloacelor de comunicare modernă ș.a.

Primii pași instituționali necesari bunelor desfășurări a activității de cercetare, s-au și făcut prin crearea Centrului de sociologie al Academiei și a Secției de sociologie a Universității din București. Este un bun început.

Rolul sociologului nu se reduce doar la cel de cercetător științific. Sub ochii noștri se conturează noul chip al profesiei de sociolog-practician. Nu peste mult timp sociologii vor fi tot mai prezente și în permanență în marile uzine, pe șantiere, la sate, în instituțiile de cultură și învățămînt, în organele puterii locale sau în cele de partid. Încă de pe acum trebuie să ne gîndim la elucidarea problemei locului și rolului ce revine sociologului în instituții și în activitățile economice, sociale și culturale, de învățămînt și sănătate. Firește că el va participa direct la elaborarea soluțiilor și deciziilor la nivele diferite de competență. Sociologia devine azi tot mai operativă, capabilă să răspundă întrebărilor ce i se pun. Trebuie deci să i se asigure locul cuvenit în planificarea, modelarea și raționalizarea multiplelor aspecte ale vieții sociale. Sintem departe de a împărtăși convingerea că sociologii ar fi capabili să răspundă tuturor cerințelor pe care le ridică practica socială.

Dacă, de pildă, examinăm cît de sumar, activitatea întreprinderilor industriale, putem constata că la baza unor deficiențe de funcționare stau în primul rînd lipsurile organizatorice, tehnice sau economice și a noii intelectualități, dezvoltarea relațiilor socialiste de muncă, transformarea structurii sociale a satelor, ca urmare a socializării agriculturii, dezvoltarea formelor socialiste de relații politice, apar-

TATIANA SREIAN, îi ascult cu atenție pe elevi și caut să-mi lămuresc problemele lor pe baza cunoașterii condițiilor de viață din familie, a influențelor ce se exercită în cazul date etc. Întotdeauna îmi impun să judec lucrurile de la caz la caz. Chiar cînd e vorba de fapte care contravin regulilor vieții sociale, analizez cu grijă nu numai modul cum s-au manifestat și urmările lor, ci și împrejurările care le-au provocat, urmînd să constat care este realmente partea de vină a elevului în cauză.

Mijlocul cel mai important de a influența comportarea elevilor, de a le forma conștiința călăuzescă la conștiință, așa cum s-a subliniat în discuția noastră, lecția și celălalte forme de activitate organizate de școală. Vorbînd despre aceasta, prof. **GH. DUNCESCU** o arată că trebuie să se facă mai mult pentru ca și alți factori educativi, în special familia, să meargă în pas cu școala. Apoi, a spus vorbitorul, se impune să ținem seama că noi îi pregătim pe adolescenți, cu mijloacele de azi, pentru o societate superioară. Aceasta pune în fața noastră cerințe deosebit de mari, de importante. Și încă ceva: există o deosebire între universul școlii, și societate, care implică răspunderi cu mult mai mari. Tinerii care termină școala cu încă multe de învățat în viață. Cred însă că tot noi trebuie să-i inițiem și în această privință, să-i pregătim să învețe de la viață.

În mare măsură — este de părere prof. **DAN POPESCU**, școala prin pregătirea multilaterală pe care o dă elevilor, le asigură această posibilitate. Studiul științelor exacte le permite înțelegerea fenomenelor naturii, studiul științelor sociale — înțelegerea devenirii societății, a legilor ei etc. Dar adolescentul de azi se caracterizează mai mult ca oricînd printr-o auzită sete de cunoaștere, pe care școala nu o poate satisface complet. De aceea el recurge la alte mijloace de investigație: publicațiile, muzeele, teatrele, cinematograful, radioul și televiziunea. Aici se pun, pentru școală, două probleme importante. Întîi, de a influența mai activ conținutul acestor mijloace de informare, de a contribui la o cît mai mare apropiere a lui de cerințele actuale ale muncii de educație. Apoi, de a iniția pe adolescenți să selecționeze și să ordoneze materialul investigat.

Foarte importantă — a continuat prof. Popescu — este de asemenea străduința profesorului de a nu-i face pe adolescenți de viață reală, de a-i face să ia parte la viața satului, a orașului în care locuiesc, să cunoască realizările obținute de poporul său conducerea partidului, să participe la diferite activități care să le dezvolte mîndria patriotică și să le dea conștiința că încă de pe băncile școlii pot fi și ei folositori patriei.

Astfel de acțiuni organizate cu elevii — a subliniat prof. **GH. BERINDE** — mai au și o altă valoare: îi pun pe adolescenți în situația de a confrunta experiența lor restrînsă cu experiența întregii societăți.

Discuția noastră nu și-a propus să abordeze în chip exhaustiv complexul de factori care intervin în procesul formării și dezvoltării personalității adolescentului. Ea o urmărit doar să indice cîteva căi prin care profesorul poate dirija acest proces. Părerile exprimate subliniază un punct de vedere comun: prin locul pe care îl ocupă în ansamblul factorilor educativi, profesorul are la îndemînă numeroase mijloace care îi permit să intervină cu eficiență în procesul formativ al adolescentului. Aceste mijloace îi sînt oferite atât de școală, cît și de întregă viață reală a țării noastre de azi.

„Socialismul — a subliniat tovarșul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., la Congresul al VIII-lea al U.T.C. — creează cele mai prielnice condiții pentru înflorirea personalității umane, pentru formarea unor oameni cu un larg orizont spiritual”. Deosebit de important este ca școala, profesorii, să folosească din plin toate aceste condiții.

Prof. **ROMA ARMAȘ** este de părere că adolescenții trebuie încurajați să-și spună părerea, să știe că profesorul lor este oricînd gata să-i asculte. Am constatat cu toții — spune prof. Armaș — că adolescenții încearcă unele sentimente, unele emoții despre care nu au, adesea, cu cine să vorbească. Colegii lor nu știu mai mult decît ei, părinții se arată uneori neînțelegători. Dacă și profesorul se schivează să-i asculte, pentru ei se poate ivi uneori o situație destul de grea. În fata jenații de familie și a refuzului școlii de a discuta cu ei tot ce-i doare, e firesc să avem de-a face uneori și cu manifestări reprobabile.

Prof. **ROMA ARMAȘ** este de părere că adolescenții trebuie încurajați să-și spună părerea, să știe că profesorul lor este oricînd gata să-i asculte. Am constatat cu toții — spune prof. Armaș — că adolescenții încearcă unele sentimente, unele emoții despre care nu au, adesea, cu cine să vorbească. Colegii lor nu știu mai mult decît ei, părinții se arată uneori neînțelegători. Dacă și profesorul se schivează să-i asculte, pentru ei se poate ivi uneori o situație destul de grea. În fata jenații de familie și a refuzului școlii de a discuta cu ei tot ce-i doare, e firesc să avem de-a face uneori și cu manifestări reprobabile.

Prof. **ROMA ARMAȘ** este de părere că adolescenții trebuie încurajați să-și spună părerea, să știe că profesorul lor este oricînd gata să-i asculte. Am constatat cu toții — spune prof. Armaș — că adolescenții încearcă unele sentimente, unele emoții despre care nu au, adesea, cu cine să vorbească. Colegii lor nu știu mai mult decît ei, părinții se arată uneori neînțelegători. Dacă și profesorul se schivează să-i asculte, pentru ei se poate ivi uneori o situație destul de grea. În fata jenații de familie și a refuzului școlii de a discuta cu ei tot ce-i doare, e firesc să avem de-a face uneori și cu manifestări reprobabile.

Prof. **ROMA ARMAȘ** este de părere că adolescenții trebuie încurajați să-și spună părerea, să știe că profesorul lor este oricînd gata să-i asculte. Am constatat cu toții — spune prof. Armaș — că adolescenții încearcă unele sentimente, unele emoții despre care nu au, adesea, cu cine să vorbească. Colegii lor nu știu mai mult decît ei, părinții se arată uneori neînțelegători. Dacă și profesorul se schivează să-i asculte, pentru ei se poate ivi uneori o situație destul de grea. În fata jenații de familie și a refuzului școlii de a discuta cu ei tot ce-i doare, e firesc să avem de-a face uneori și cu manifestări reprobabile.

Prof. **ROMA ARMAȘ** este de părere că adolescenții trebuie încurajați să-și spună părerea, să știe că profesorul lor este oricînd gata să-i asculte. Am constatat cu toții — spune prof. Armaș — că adolescenții încearcă unele sentimente, unele emoții despre care nu au, adesea, cu cine să vorbească. Colegii lor nu știu mai mult decît ei, părinții se arată uneori neînțelegători. Dacă și profesorul se schivează să-i asculte, pentru ei se poate ivi uneori o situație destul de grea. În fata jenații de familie și a refuzului școlii de a discuta cu ei tot ce-i doare, e firesc să avem de-a face uneori și cu manifestări reprobabile.

Prof. **ROMA ARMAȘ** este de părere că adolescenții trebuie încurajați să-și spună părerea, să știe că profesorul lor este oricînd gata să-i asculte. Am constatat cu toții — spune prof. Armaș — că adolescenții încearcă unele sentimente, unele emoții despre care nu au, adesea, cu cine să vorbească. Colegii lor nu știu mai mult decît ei, părinții se arată uneori neînțelegători. Dacă și profesorul se schivează să-i asculte, pentru ei se poate ivi uneori o situație destul de grea. În fata jenații de familie și a refuzului școlii de a discuta cu ei tot ce-i doare, e firesc să avem de-a face uneori și cu manifestări reprobabile.

Prof. **ROMA ARMAȘ** este de părere că adolescenții trebuie încurajați să-și spună părerea, să știe că profesorul lor este oricînd gata să-i asculte. Am constatat cu toții — spune prof. Armaș — că adolescenții încearcă unele sentimente, unele emoții despre care nu au, adesea, cu cine să vorbească. Colegii lor nu știu mai mult decît ei, părinții se arată uneori neînțelegători. Dacă și profesorul se schivează să-i asculte, pentru ei se poate ivi uneori o situație destul de grea. În fata jenații de familie și a refuzului școlii de a discuta cu ei tot ce-i doare, e firesc să avem de-a face uneori și cu manifestări reprobabile.

Prof. **ROMA ARMAȘ** este de părere că adolescenții trebuie încurajați să-și spună părerea, să știe că profesorul lor este oricînd gata să-i asculte. Am constatat cu toții — spune prof. Armaș — că adolescenții încearcă unele sentiment

ACTIVITĂȚI CULTURALE ale corpului didactic

Aplauze binemeritate

De curând, pe scena Casei de cultură a sindicatelor din Craiova, în fața unui public numeros, formațiile de amatori ale sindicatului învățământ s-au prezentat în cadrul primei faze a celui de al VIII-lea concurs artistic pe tară.

Apariția corului, formație cu vechi și frumoasă tradiție, neplăcută de toate confruntările artistice ce au avut loc în ultimii ani, distins cu premiul I pe tară și titlul de laureat la cel de al VII-lea concurs artistic, a stîrnit explozie de aplauze. Cei peste 80 de membri ai corului — învățători, educatoare și profesori — dirijați cu siguranță de profesorul Alexandru Racu, s-au prezentat și de data aceasta în concurs la înălțimea titlului pe care-l definește corul. Piesele „Pe-al nostru steag” de Ciprian Porumbescu, „Tară bogată-n frumuseți” de Radu Paladi, „Salba luminilor” de Delucasso și „Cîntecul cîmbănesc” de Petre Severin au fost interpretate într-o înaltă artistică valoare, publicul spectator răsplătind strădaniile corului cu un sincer și entuziast „bravo”.

Cu mult interes a fost urmărită în concurs și cea mai tină formație artistică a sindicatului învățământ — grupul vocal feminin, pregătit și condus de prof. Grigore Ștefănescu. Bucurile muzicale „Toată lumea zice în sat”

și „Drag mi-e cîntecul și focul” au alcătuit repertoriul formației pentru concurs, după care prof. Illeana Petrescu a interpretat o arie din opera „Tosca” de Puccini.

În continuare s-a prezentat în concurs orchestra de muzică ușoară, deținându-se pentru nivelul interpretativ solistul Constantin Grigorescu și Maria Ardeleanu.

Programul susținut în concurs de formațiile artistice ale învățătorilor și profesorilor craioveni s-a încheiat cu un potpourri executat de orchestra de muzică populară românească, dirijată de amatorul et, prof. Marin Surdu. Căsușul oltenesc, precum și cîntecul „Drao mi-e Oltenia”, interpretat de prof. Titu Nichita, au plăcut iubitorilor de muzică din Craiova prezent în sala de cultură a sindicatelor.

După spectacol am avut prilejul să stăm de vorbă cu președintele sindicatului învățământ Ion Ștefan, cu dirijorul și compozitorul, am desprins din discuții următoarele: „Am menține colectivele artistice de amatori ale dascălilor craioveni în rîndul formațiilor fruntase din regiune și din tară și de a dezvoltă pe mai departe activitatea lor. Le dorim succes.”

N. BURCEA

Corul sindicatului învățământ din Craiova

Afirmări în artă ale unor profesori de desen

Tot mai multe manifestări vin să ateste activitatea creatoare a profesorilor de arte în timpul lor liber, se dedică artelor plastice.

Zilele acestea s-a deschis în sala Kallinderu din Capitală expoziția de debut a tinerului sculptor Corneliu Grecu, profesor la Liceul „Ion Neculce”. Absolvind în 1962 Institutul de arte plastice „Nicolae Grigorescu”, unde a fost elevul sculptorului Cornel Medrea, Corneliu Grecu s-a dedicat apoi învățămîntului și artei. Chiar în anul absolvirii el a fost admis ca expozant, cu un portret de oțel, la expoziția regională de arte plastice. Prin cele 27 de lucrări, selecționate cu exigență, pe care le cuprinde prima sa expoziție, Corneliu Grecu face un pas înainte, confirmînd că este un talent viguros, de o remarcabilă probitate artistică.

Arta lui Corneliu Grecu extrage din realitate esențialul și caracteristicul în lumina unei viziuni creatoare proprii. Unele din lucrările lui — „Năzuința”, „Primăvara”, „Caritativă” etc. — au prin excelență un caracter epic; altele — cum este „Maternitatea” — îmbină forța epică cu lirismul bucuriei de viață.

În ansamblu lor, sculpturile tinerului artist se caracterizează prin expresivitatea mișcărilor și prin energia interioară, fiecare din ele implicînd însă o problemă compozițională care-i determină structura și imprimă climatul afectiv. Artistul își concepe lucrările pentru a fi plasate, la dimensiuni mărite, în parcuri, sau pentru a se profila pe fundalul unor ansambluri arhitectonice. C. Grecu manifestă și reale însușiri portretistice. Portretul academicianului Victor Vilcovici dovedește prin expresivitatea sa capacitatea artistului de a reflecta viața interioară a personajului portretizat.

Sculpturile lui Corneliu Grecu, împlinite în materiale durabile — marmură, bronz, piatră, sticlă vulcanică și gresie — afirmă un stil personal și o mare voință de împlinire artistică, dîndu-ne convingere că drumul său va marca o continuă ascensiune.

Într-un oraș de margine de țară, la Sighetul Marmăției, și-a deschis expoziția de debut în plastică un alt tînăr profesor, Eugen Brănescu, absolvent al Facultății de arte plastice de la Institutul pedagogic din București. Expoziția lui, deschisă în sălile muzeului maramureșan, cuprinde

lucrări de pictură, acuarele, lucrări în tempera și în tuș, oglindind varietatea preocupărilor tînrului artist.

O activitate meritorie, pe tărîm artistic deslăsoară și tinerii profesori Toma Roată, de la Școala generală nr. 89, Adina Căloșescu, de la Școala generală din Herăstrău, Gil Nicolescu de la Școala generală nr. 173 și Valentin Boștin, de la Școala generală nr. 175 — toți participanți la cea mai de seamă manifestare plastică din ultimul timp, Biennale '66.

Conf. univ. ALEXANDRU TOHĂNEANU

Labirinturile formalismului

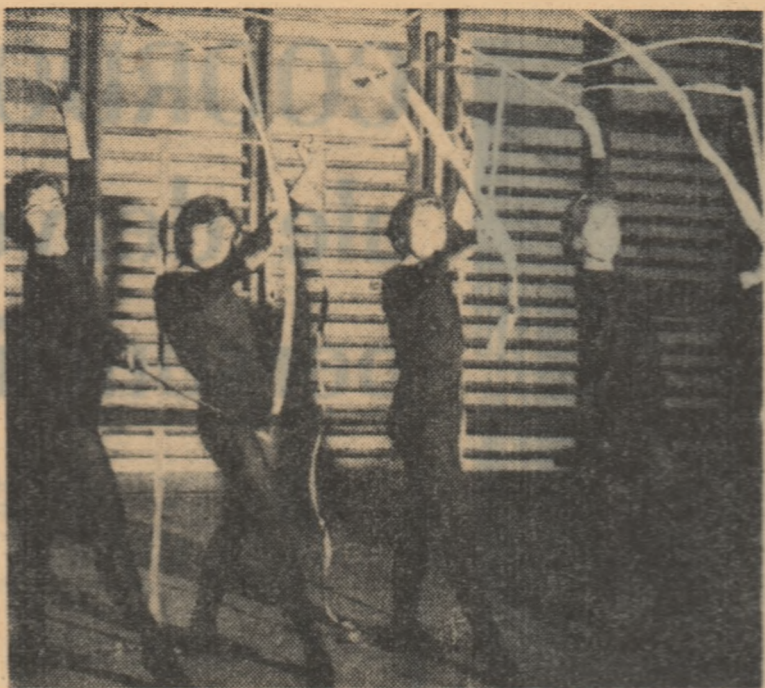
(Urmare din pag. 1)

Cum se împacă acest important consum de timp necesitat de completarea unor formulare și raportare cu faptul că, în general, în ultimii ani s-a redus solicitarea de situații statistice? — I-am întrebat pe tovarășul ȘTEFAN SEIMAN, directorul Liceului din Vinga.

— Contradicția este numai aparentă — ne-a replicat interlocutorul nostru. Este adevărat că pe plan central se cer mai puține situații statistice cu scadențe precise. Totuși, la început și la sfîrșit de an, la încheierea trimestrelor etc. se mai cer destule rapoarte, dări de seamă, situații etc. Pondere mare în lucrările „de birou” o are însă faptul că la verigile intermediare — secțiile de învățămînt regionale în primul rînd și apoi cele raionale — numărul situațiilor, analizelor și raporturilor solicitate crește dacă nu în proporție geometrică, în orice caz mai mult decît în proporție aritmetică.

Toate acestea consumă, firește, timp și efort. Și, așa cum arată laptele, în foarte multe cazuri este vorba de un consum inutil, de o muncă formală. Iată cîteva dintre numeroasele cazuri de asemenea „consultări de florile mălului” — cum se exprima un învățător din Căltărași — pe care ni le-a relatat unul din cei cu care am stat de vorbă cu prilejul anchetei noastre.

Într-un plan școlii. Într-o convorbire pe care am avut-o cu o profesoară de la Liceul nr. 25 din Capitală am încercat să efectuăm un bilanț al acțiunilor metodice la care

Exerciții de gimnastică artistică

Gimnastica artistică în școlile generale

În ultimii ani s-a putut constata că mișcările de gimnastică ce se predau elevilor în cadrul orelor de educație fizică nu se diferențiază de cele ce se predau elevilor. Această situație a fost favorizată și s-a accentuat mai cu seamă în urma mixturii claselor. Într-adevăr, într-o clasă mixtă din punct de vedere organizatoric este dificil să se folosească mijloace specifice fără a dauna volumului și densității lecțiilor. De aceea au fost preferate exercițiile din gimnastica de bază, în majoritatea cazurilor „tip învățare”, folosite în partea pregătitoare a orelor de educație fizică. Ca urmare, o serie de mișcări mai apropiate de specificul feminin au fost lăsate pe planul al doilea sau abandonate. Și astăzi în majoritatea școlilor noastre mai predomină această tendință de predare uniformă a exercițiilor atât la băieți cit și la fete, chiar în clasele demixtate. Or, în prezent s-a creat tot mai mult posibilitatea de a se întocmi programe de exerciții specifice fetelor.

Gimnastica artistică, constituită în momentul de față la noi în țară ca o disciplină sportivă specifică feminină, poate veni mult în ajutorul profesorilor de educație fizică. Folosind cu înțelepciune mijloacele ei putem realiza în aceluiași timp dezvoltarea armonioasă a corpului, însușirea științifică, perfecționarea coordonării musculare, pregătirea fizică, educarea estetică.

În literatura de specialitate, o serie de cadre cu experiență bogată au sugerat o mai accentuată aplicare a mijloacelor gimnasticii artistice în școlile noastre, propunînd chiar mijloace concrete pe clase. Așa vrea să reflecte în acest sens articolele referitoare la gimnastica artistică semnate de prof. Aurora Podăraș și Ioana Măneasa, de prof. Elvira Chivulescu, de prof. Illeana Petrescu.

Acute articolele pledează pentru aplicarea cu precizie a gimnasticii artistice în toate clasele, subliniind utilitatea mijloacelor ei în educarea tinerilor generații feminine. Din experiența ei, prof. Elvira Chivulescu ajunge la concluzia că gimnastica artistică favorizează dezvoltarea unei personalități multilaterale, arădînd că, printre altele, elevii care practică gimnastica artistică sînt mai

pregătiți pentru înțelegerea și aprecierea unor opere de artă plastică, a unor spectacole artistice etc. Întrucît toate mijloacele gimnasticii artistice converg spre mișcarea sau poza plastice expresivă, estetică.

În munca mea ca profesoară și antrenor, aplic la începutul părții pregătitoare a lecțiilor mijloacelor din gimnastica artistică și, de asemenea, în perioada de lucru, cînd nu se practică atletismul și jocurile, folosesc în maximum în acest sens, partea pregătitoare a lecției.

O mai accentuată aplicare a gimnasticii artistice se poate realiza în cadrul secțiilor sportive. Credem că asemenea secții nu ar trebui să lipsească din nici o școală.

Gimnastica artistică este îndrăgită de elevi și ale o execută cu plăcere și umor în cazul în care se asigură o gradă de dificultate. Dacă exercițiile sînt înțelese în clasele a V-a și a VI-a, atunci până în clasa a VIII-a se pot preda elemente mai dificile, chiar mai complexe de exerciții demonstrative cu scop multiplu: de încălzire generală, de dezvoltare fizică, de formare a tînetelor, de pregătire pentru demonstrații, de pregătire pentru conținutul și forma exercițiilor la sol și la birou, de ridicare a stării emoționale a elevilor. În cazul în care am început asemenea exerciții în clasele a IX-a și a X-a, am constatat la elevi o mai mare atîngere și retenție.

Pentru realizarea unei linii moderne în predarea gimnasticii artistice la elevi în cadrul orelor de educație fizică sînt necesare în primul rînd unele modificări în program. De asemenea, se simte necesitatea elaborării unor îndrumări didactice complexe. Întocmi condițiile materiale pentru desfășurarea gimnasticii artistice sînt necesare (o sală de clasă fără nici un utilaj, un magnetofon sau un disc — existente azi în majoritatea școlilor — cîteva aparate portative ușor confecționabile sau lîftine — corzi, mingi, panglici, esarfe, teșturi etc.) totul depinde de înțelegerea profesorilor, de străduința lor, de a realiza.

Prof. GABRIELA DUNGACIU

Au apărut

REVISTA DE PEDAGOGIE

nr. 3, martie 1967

În sumar:

Stanciu Stoian: Probleme ale modernizării învățămîntului. **Dumitru Salade, Rodica Ciurea-Codreanu:** Potente educative ale mijloacelor audio-vizuale.

Ioan Cergălit: Considerații psihopedagogice cu privire la metoda folosirii mijloacelor moderne audio-vizuale în procesul de învățămînt.

G. Munteanu, V. Goia, R. Stan: Contribuții la metoda utilizării mijloacelor tehnico-vizuale.

I. Cergălit, V. Crețu, T. Mirescu, E. Dimășcu, S. Fumărel: Date experimentale privind eficiența mijloacelor moderne audio-vizuale.

Valentina Vișan: Contribuția filmului la sporirea eficienței lecției în învățămîntul agricol.

T. Mirescu, S. Fumărel, A. Carabogdan: Folosirea filmului la lecțiile de botanică. **Emilian Dimășcu:** Procesul de comunicare la lecțiile în care se folosesc mijloacele audio-vizuale.

Emil Păun, Eugenia Păun: Aspecte ale raportului dintre mijloacele tradiționale de învățămînt și cele audio-vizuale moderne.

Teodor Gh. Mucila: Asigurarea condițiilor didactice-materiale în vederea promovării mijloacelor moderne în procesul de învățămînt.

Simion Morărescu, Adalbert Tudor: Predarea limbilor străine în laboratoarele audio-vizuale de tip clasă.

Stela Marcu: Utilizarea mijloacelor audio-vizuale la clasele I-IV.

Constantin Priscăaru: Insușirea cunoștințelor cu ajutorul filmului și al diafanoștilor.

Virginia Crețu: Vătoarea educativă a mijloacelor moderne audio-vizuale (Dezbateri în pedagogia europeană).

Ioșif Antohi: Folosirea televiziunii în școala din R. F. Germaniei.

NATURA

nr. 1. ianuarie-februarie 1967

Seria BIOLOGIE

În sumar:

H. Ushersohn: Materia vie în lumina științelor contemporane.

H. Chirilei: Tropismele și nastiile la plante.

V. Gligor: Contribuția cercetărilor științifice la dezvoltarea creșterii animalelor în țara noastră.

R. Babeș: Rolul halogenilor în organism.

R. Telegă: Bioluminescența.

M. Bejenaru: Aspecte ale însușirii terminologiei științifice de către elevi la disciplinele biologice.

St. Marinescu: Aspecte din predarea biologiei la clasa a XI-a.

V. Negulescu: Unele considerații asupra activității elevilor într-un cerc de șt. naturale.

I. Voichin: Ora de laborator cu tema „Absorbția apei prin unele organe ale plantelor”.

El. Lăzărescu: Lucrări practice la răsădiniță.

B. Haimovici, V. Popa: Lucrări de primăvară privind cultura plantelor de cîmp pe terenul experimental.

Arhivele — izvor de documentare

Pentru reconstituirea unui eveniment istoric sau literar, așa cum o face cercetătorul, dar și profesorul de istorie sau literatură, este necesar să se cunoască bine documentele trecutului, care îmbogățesc conținutul instructiv-educativ al lecțiilor și le sporesc mult eficiența.

În acest sens, o sursă inepuizabilă de documentare o constituie Arhivele Statului, păstrătoare ale unui mare volum de documente originale ce reflectă veridic trecutul istoric al poporului român.

Astfel, la Caransebeș, cîteva profesori, împreună cu șeful filiei din localitate a Arhivelor Statului au studiat și selecționat mai multe documente care pot fi utilizate pentru ilustrarea diferitelor lecții. Folosind documente din arhivă, Liceul nr. 2 din Caransebeș, Școala generală nr. 87 din București, ca și alte școli au organizat, în colaborare cu Arhivele Statului, expoziții documentare volante pe diverse teme.

Materialele documentare create în diferite epoci și păstrate cu grijă în depozitele Arhivelor Statului sînt folosite într-o măsură tot mai mare și de către numeroase cadre didactice care, împlinind munca de educator cu aceea de cercetător, întocmesc diverse lucrări științifice. Astfel sînt studiate inițial „Aspecte ale învățămîntului din Caransebeș între cele două războaie mondiale”, „Dezvoltarea învățămîntului profesional din orașul Timișoara”, „Istoricul învățămîntului în regiunea Dobrogea”, „Școlile din regiunea Iași între anii 1865—1870”, „Începuturile școlii românești în Sibiu”, „Calistrat Hogea — primul director al gimnaziului din Piatra Neamț”, precum și monografiile unor școli cum sînt cele din Drăgănești, Plopieni și Borzești-Dorohoi, Muncelul de Sus — Roman, Școala românească din Scheiul Brașovului și Dobrovăț-Brasov, liceul din Lugoj, Șc. generală „Al. I. Cuza” din Fălcișeni și altele.

Aceste aspecte ale folosirii materialelor arhivistice în procesul instructiv-educativ și în activitatea științifică a cadrelor didactice nu epuizează nici pe departe posibilitățile de colaborare dintre arhive și școli. Ele arată însă că în acest domeniu există un teren neexplorat suficient și că multitudinea izvoarelor istorice, păstrate în depozitele Arhivelor Statului constituie într-adevăr un izvor de documentare pentru cadrele din învățămînt și o sursă importantă de material didactic intuitiv.

Un important rol instructiv și educativ îl au și expozițiile arhivistice temporare, organizate cu diferite prilejuri, de către unitățile Arhivelor Statului. Oglîndînd

DUMITRU GANCIU

NOU ◊ NOU ◊ NOU ◊ NOU

ECONOMIȘTI TIMP ȘI BANI
O simplă carte poștală adresată secției „COMERTUL PRIN COLETĂRIE” a cooperativei de consum, str. sergent Nuțu Ion 8-12, raionul V. I. Lenin București și....

.....PRIMIȚI LA DOMICILIU prin COLET POSTAL mărfurile solicitate. PLATA se face la primirea coletului.

La cerere vi se trimite GRATUIT lista mărfurilor care se pot expedia la domiciliu.